

Rachel Hore

De naderende storm

Band 1

2013

Uitgeverij XL

Leidschendam

Voor mijn broer David

Proloog

Zuid-Londen, maart 2000

Als een schim zo geruisloos glipte Beatrice de kapel binnen en vond achterin een plekje. Er werd doelloos op het orgel gespeeld, maar dat hoorde ze amper, want ze zette haar bril op om de liturgie te bekijken die de koster haar had toegestopt. Op de voorkant stond een foto van Angelina, en toen ze die zag, werd ze in één klap naar het verleden terug gezogen.

Ze herinnerde zich die foto nog goed, een kiekje dat Beatrice zelf in Cornwall had genomen, op het strand bij Carlyon, vlak voor de oorlog, toen Angie zeventien was. Angies moeder had het ingelijst en op de vleugel in Carlyon Manor neergezet. Jarenlang staarde Angelina vanaf die plek iedereen aan, lachend, mooi en badend in het zonlicht.

Terwijl Beatrice in die heldere ogen keek, borrelde er een hete lava van verlangen en rancune in haar op. Ze legde de kaart omgekeerd op de bank naast haar. Ze dacht dat ze al lang geleden over die gevoelens heen was, dat ze er tijdens de vele martelende nachten mee had afgerekend. Nu wist ze dat daar niets van waar was: onder dat laagje gezond verstand raasde de harts-tocht uit het verleden nog steeds. Ze sloot haar ogen, probeerde haar gedachten te ordenen. Ze had nooit

schoots de kans om haar spitse kin, haar wipneus en de levendige uitdrukking in haar bruine ogen met lange wimpers te bestuderen. Dat was Lucy.

Nu stonden de aanwezigen allemaal op terwijl de dominee zich met wapperend gewaad naar voren haastte en de organist het eerste gezang inzette. Beatrice zocht steun bij de rugleuning van de bank vóór haar en probeerde zich op de woorden te concentreren. Maar ze vond niet de kracht om mee zingen.

De troostende woorden van de samenzang spoelden over haar heen. Ze hoorde ze amper, zo intens keek ze naar het gezinnetje op de voorste rij. Lucy streelde haar vaders arm, maar hij merkte haar nauwelijks op. Er was iets eenzaam aan hem, zoals hij daar stond, de schouders opgetrokken, het hoofd gebogen.

En nu ging iedereen weer zitten en Tom liep naar de kathedraal, zodat ze zijn gezicht voor het eerst kon zien. Zonder meer sprekend zijn vader. Zijn bleke huid, zoals hij rustig zijn bril naar achteren schoof, zijn kalme voorkomen terwijl hij zijn gehoor aankeek. Maar toen hij ten slotte het woord nam, deed hij dat met zijn eigen, onmiskenbare stem, donker en zacht, zodat ze de woorden maar met moeite kon verstaan. En ze stond versteld bij wat hij te zeggen had.

‘Mijn moeder, Angelina Cardwell,’ zei Tom, ‘was de mooiste...’ en nu glimlachte hij naar zijn vrouw en dochter op de eerste rij, ‘en absoluut dapperste vrouw

die ik heb gekend.’ In haar oren klopte dat niet. In dat licht had ze Angie nooit gezien. Mooi, ja, maar dapper? Wat bedoelde hij daarmee? ‘... een moeilijk leven,’ hoorde ze hem met zijn zachte basstem zeggen. ‘De tragische dood van haar broer en moeder, de gezondheidsproblemen van haar man...’ Als eb en vloed klonken zijn woorden dan weer hard, dan weer zacht door de ruimte. ‘Ik weet het, ze was teleurgesteld dat ik haar enige kind was, en ik was me er altijd van bewust hoe dierbaar ik voor haar was.’ Hij keek zijn toehoorders aan. ‘Velen van u weten hoe ze haar laatste jaren geworsteld heeft met haar ziekte. Ook die heeft ze moedig gedragen, en zeker na de dood van mijn vader. Ze was prachtig en dapper, maar mijn moeder heeft bovendien veel voor me betekend omdat ze zo loyaal was. Ze was een toegewijde moeder en echtgenote en, en daar mogen de vele brieven die ik sinds haar dood heb ontvangen van getuigen, een hartelijke en liefhebbende vriendin. Ik was er trots op dat ik haar zoon mocht zijn.’

Beatrice kneep even haar ogen dicht, probeerde alles wat ze hoorde te verwerken. Toegewijd, hartelijk, loyaal. Dat was niet de Angelina die zij in gedachten had. Toen ze weer opkeek, zag ze dat Tom Cardwell haar recht aanstaarde. Er stond enige verwarring op zijn gezicht te lezen, alsof hij haar probeerde te plaatsen.

Aan het eind van de korte dienst stond iedereen stilletjes te wachten tot de automatische gordijnen om de kist heen schoven. Alleen Lucy doorbrak de spanning met een enkele snikkende kreet, en haar moeder pakte met licht rammelende armbanden haar hand.

Het was voorbij.

Ze keek toe terwijl eerst Tom, zijn vrouw en dochter naar buiten gingen, en Tom bij de deur ging staan om iedereen bij het naar buiten lopen te bedanken. Beatrice hield zich afzijdig, maar zag wel in dat er niets anders op zat; ze moest hem spreken. Ze had een paar woorden gerepeteerd, maar nu wist ze niet zeker of die wel gepast waren. Terwijl ze op haar beurt in de rij wachtte, stootte iemand haar aan en noemde haar naam. Ze draaide zich om en zag een bekend gezicht: een gedrongen, oude vrouw met een raffiahoed die ze strak over haar vlassige, grijze haar had getrokken, en ze had een uitdrukking van kwaadaardig genoegen op haar gezicht.

‘Hetty. Het is toch Hetty?’ zei Beatrice. Angelina’s zus moest begin zeventig zijn, drie of vier jaar jonger dan zij, maar ze zag er ouder uit.

‘Natuurlijk is het Hetty,’ zei de vrouw met haar gebruikelijke bruuskheid. ‘Wat doe jij in godsnaam hier, Bea?’ Die ogen, een mens werd altijd door zijn ogen verraden. Die van Hetty waren bruin en onheilspellend en haar mondhoeken wezen nog steeds naar omlaag. On-

aantrekkelijk, dat was het woord waarmee Hesther Wincanton goed kon worden omschreven.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg Beatrice, haar grofheid negerend. ‘Ik had je nog niet gezien, wist niet zeker of je er wel was.’

‘Waarom zou ik er niet zijn?’ zei Hetty. ‘Ik ben haar zus.’

‘Zo bedoelde ik het niet. Ik had je niet opgemerkt, je zat niet bij Tom.’

‘Nee,’ zei Hetty kortaf. ‘Nou, laten we het daar maar niet over hebben. Ik vond dat ik je moest waarschuwen, voor het geval je iets doms wilde gaan zeggen. Dat doe je toch niet, hè?’

‘Iets doms? Waar zie je me voor aan?’

Hetty greep haar bij de arm en Beatrice voelde de spetters spuug toen de vrouw siste: ‘Angelina heeft hem nooit over jou verteld, weet je. Nooit.’

Beatrice voelde de laatste flarden hoop in rook opgaan. ‘O nee?’ zei ze vaagjes. Toen rechtte ze haar rug. ‘Aan wie heeft ze wat niet verteld?’

‘Doe nou maar niet alsof je niet weet waar ik het over heb. Dus mondje dicht. Geloof me, dat is het beste.’ Ze mocht Hetty weliswaar niet, maar Beatrice werd ongerust toen ze de gealarmeerde uitdrukking op het gezicht van de vrouw zag. Ze knikte haar heel eventjes toe en wendde zich af.

Toen ze ten slotte bij Tom aankwam, was ze alleen

maar als verdoofd, omdat ze niet mocht zeggen wat ze op haar hart had. Ze stak haar hand uit.

‘Dank u wel voor uw komst,’ mompelde hij terwijl hij haar de hand schudde en haar nieuwsgierig opnam.

‘Ken ik u?’

‘Ik ben Beatrice Ashton,’ zei ze. ‘Vroeger was ik Beatrice Marlow. Een vriendin van de familie.’ Ze zag zijn gezicht veranderen. Hij wist het, ze zag het meteen. Hij wist wie ze was.

Met een uiterste krachtsinspanning wist Tom Cardwell zijn evenwicht te hervinden.

‘Aardig van u dat u bent gekomen, mevrouw Ashton. Misschien wilt u straks nog iets met ons drinken. Ik weet zeker dat iemand u wel een lift naar het hotel zal willen geven.’

‘Ik ben zelf met de auto,’ zei ze, maar hij wendde zich al van haar af.

‘Tante Hetty,’ hoorde ze hem zeggen terwijl ze doorliep.

‘Zo jammer dat mijn broer Peter het niet heeft gered.’ Hetty’s antwoord was luid en duidelijk te horen.

‘New York is een eind weg, Hetty, en ik heb begrepen dat hij kwakkelt met zijn gezondheid.’

‘Nou, hij hoeft niet te verwachten dat wij op zijn begrafenis komen.’ Ze stiet een snuivende lach uit.

‘O, dat weet ik niet, hoor,’ zei Tom.

Beatrice voegde zich bij de andere begrafenisgangers

die de op de grond gerangschikte grafkransen bewonderden. Lucy en haar moeder, Gabriella, stonden een stukje verderop.

‘O, dit is allemaal zo... raar,’ riep het meisje hartstochtelijk uit en ze begon te huilen. Gabriella deed haar best haar te troosten. Beatrice keek ze na toen ze samen de tuin in liepen. Klaarblijkelijk mocht ze hen ook niet spreken. Niemand zei iets tegen haar. Ze was een vreemdeling... Nee, erger nog, een geest.

Uiteindelijk verloor ze alle moed, besloot de versnaperingen te laten voor wat ze waren en liep terug naar de parkeerplaats.

Later was ze boos op zichzelf omdat ze zo laf was geweest. Als Hetty haar niet had gewaarschuwd, wie weet wat ze dan tegen Tom had gezegd en wat er dan van was gekomen. Misschien was het maar beter als de waarheid ongezegd bleef. Wie zou er tenslotte iets mee opschieten als die aan het licht kwam? Misschien alleen zichzelf. Maar had haar eigen moeder haar niet op het hart gedrukt altijd de waarheid te vertellen? Een leugen leidt tot een grotere leugen, zei ze vroeger altijd. Maar uiteindelijk was dit niet Beatrice’ leugen, maar die van Angelina.

Hoofdstuk 1

Cornwall, april 2001

‘Alsjeblíeft, Will.’

‘Lucy, we zijn al laat. Als jullie meiden niet zo lang over het inpakken hadden gedaan...’

‘Op de kaart is het niet ver, kijk maar.’

‘Dat gaat niet, ik ben aan het rijden, ja?’ Will wendde zijn ogen geen moment af van de weg vóór hem.

‘Er komt zo een bord naar St. Florian,’ zei Lucy. ‘Ik heb je er op de heenweg op gewezen, weet je nog? O, Will, het is maar een paar kilometer naar de kust. Kom op nou. Ik heb je toch gezegd dat ik daarheen wilde.’ Ze deed haar best niet kregelig te klinken.

‘En wij zijn deze week druk geweest met andere dingen. Ga je mij daar soms de schuld van geven?’

‘Ik geef je nergens de schuld van. Ik wil alleen die plek zien.’

‘Luister, Lu, we hebben de hele week van alles en nog wat moeten doen, we gaan wel een andere keer. Wat denk je? Jon heeft ons voor de zomer weer uitgenodigd.’ En alsof daarmee de kous af was, haalde Will een hendel op het stuur over en dreunde er rockmuziek door de auto, waarmee elk mogelijk gesprek in de kiem werd gesmoord.

Lucy volgde met een vinger de grillige kustlijn van